

Ἡ Τροφή καὶ ἡ Τρυφή τῆς Ἐκκλησίας

Τὸ Ἔργο τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ Διακονία τῆς Θεοτόκου

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί μου

Τὸ Ἔργο¹, τὸ ὁποῖο ἔδωσε ὁ Θεὸς Πατέρας στὸν Υἱό Του, ἀρχίζει σήμερα, μὲ τὴν συνεργία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τὴν Διακονία τῆς Θεοτόκου.

Σήμερα, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ γίνεται ἄνθρωπος, προκειμένου νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ τὴν «ἐξουσίαν τοῦ σκότους» καὶ νὰ μᾶς «μεταστήσῃ εἰς τὴν Βασιλείαν» Αὐτοῦ². νὰ μᾶς μεταβιβάσῃ «ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν Ζωὴν»³. νὰ μᾶς χαρίσῃ τὴν «Ἀπολύτρωσιν διὰ τοῦ Αἵματος Αὐτοῦ»⁴.

Ὡς Μέγας Προφήτης, ὡς Μέγας Ἀρχιερεὺς καὶ ὡς Μέγας Βασιλεὺς, ὁ Χριστὸς μας «ἐτελείωσε» τὸ ἓνα καὶ ἐνιαῖο καὶ ἀδιαίρετο «Ἔργον, ὃ δέδωκεν Αὐτῷ, ἵνα ποιήσῃ»¹ ὁ Θεὸς Πατέρας· ὡς **Προφήτης** μᾶς ἐφώτισε μὲ τὰ «ρήματα», τὰ ὁποῖα Τοῦ «ἔδωσεν» ὁ Πατέρας γιὰ νὰ μᾶς «δώσῃ»⁵. ὡς **Ἀρχιερεὺς**, προσέφερε τὴν Μεγάλῃ Θυσία ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ἀντὶ ἡμῶν καὶ ὑπὲρ ἡμῶν, ὡς Αἰώνιος δὲ Ἀρχιερεὺς ἐξακολουθεῖ νὰ μεσιτεῦῃ πρὸς τὸν Πατέρα «ὑπὲρ ἡμῶν»⁶ καὶ τέλος, ὡς **Βασιλεὺς**, καθυπέταξε τὴν ἁμαρτία, τὸν διάβολο καὶ τὸν θάνατο στὴν χαριτωμένη καὶ ἁγιασμένη θέλησι τοῦ Ἀνθρώπου⁷.

* * *

Ἀδελφοί μου Φιλόχριστοι

Σήμερα, εορτάζουμε τὴν «Αὐγὴν τῆς Μυστικῆς Ἡμέρας»⁸, δηλαδή

τῆς αἰώνιας Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, διὰ μέσου τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου.

Ὁ Κύριός μας ἀρχίζει τὸ Ἔργο Του γιὰ τὴν ἀνακαίνισι τοῦ κόσμου, εὕρισκόμενος στὶς ἀγκάλες τῆς Μητρός Του... Ἡ Εἰκόνα αὐτὴ δὲν ὑπογραμμίζει μόνο τί μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός, δηλαδὴ τὸν Μονογενῆ Υἱό Του, ἀλλὰ καὶ τί ἐμεῖς, ὡς ἄνθρωποι εὐγνώμονες, προσφέραμε στὸν Κύριό μας γιὰ νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ Ἔργο Του.

Πολὺ χαρακτηριστικὰ ἔχει γραφῆ, ὅτι στὸ «οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ ἔδωκεν...»⁹, ἡ Ἐκκλησία δίδει μίαν ἀντίστοιχη ἀπάντησι:

«Ὁ κόσμος τόσο πολὺ ἀγάπησε τὸν Θεό, ὥστε Τοῦ ἔδωσε Αὐτὴν ποὺ ἡ ὁμορφιὰ καὶ ἡ καθαρότητά Της ἀποκαλύπτει τὸ βαθύτερο νόημα καὶ περιεχόμενο τοῦ κόσμου»¹⁰.

Ἡ Εἰκόνα αὐτὴ, τῆς Μητέρας καὶ τοῦ Παιδίου, μᾶς δίνει μιὰν αὐθεντικὴν Εἰκόνα τοῦ Ἀληθινοῦ Κόσμου, τῆς Ἀληθινῆς Ζωῆς, τοῦ Ἀληθινοῦ Ἀνθρώπου μᾶς εὐαγγελίζεται τὸ μοναδικὸ ἱστορικὸ Γεγονός: ἡ Αἰώνια Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν Κόσμο καὶ ἡ Αἰώνια Ἀγάπη τοῦ Κόσμου γιὰ τὸν Θεὸ ἐνώνονται καὶ ἀποκορυφώνονται σὲ ἓναν ὑπερφυσικὸ Ἐναγκαλισμό.

Ἔτσι, στὸ Πρόσωπο τῆς Παρθένου μᾶς ἀποκαλύπτεται τὸ θεϊκὸ βάθος, ἡ ὁμορφιὰ, ἡ σοφία καὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ὅταν αὐτὰ ἐπανενώνονται ἀγαπητικὰ μὲ τὸν Κτίστη τους¹¹.

* * *

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί μου·

Οἱ Ἅγιοι μᾶς λέγουν, ὅτι ὁ Θεὸς «καθὼς ἐφύτευσε εἰς τὸν ἐπίγειον Παράδεισον τὸ Δένδρον τῆς Ζωῆς, ἔτσι ἐφύτευσε καὶ εἰς τὸν Παράδεισον τῆς Ἐκκλησίας ἄλλο ἓνα Δένδρον Ζωῆς, ἀσυγκρίτως τιμιώτερον, τὸ Ὅποῖον εἶναι τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας»¹².

Ἡ Θεόνυμφος Δέσποινα ἔφερε ἐντὸς Αὐτῆς τὸν «Ἄρτον τῆς Ζωῆς»¹³, τὸ Καινὸν Δένδρον τῆς Ζωῆς, τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, τὴν Τροφή καὶ Τρυφή τῶν εὐσεβῶν.

Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ἡ Ἐκκλησία μας χαιρετίζει καθημερινῶς τὴν Θεοτόκο καὶ Μητέρα τοῦ Φωτός: «Χαῖρε Τρυφῆς Ἁγίας Διάκονε!»¹⁴... Χαῖρε, Διάκονε τῆς Ἁγίας Τρυφῆς, τοῦ Ἱεροῦ Εὐχαριστιακοῦ

Συμποσίου, τῆς θεοποιοῦ Κοινωνίας μας μὲ τὸν Θεὸ Πατέρα, διὰ τοῦ Υἱοῦ, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι.

Τὸ Ἔργο τοῦ Σωτῆρος μας συνεχίζεται διὰ μέσου τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Ὅποια ποιμαίνει Προφητεύουσα, Ἱερατεύουσα καὶ Βασιλεύουσα... Καὶ ἡ Ἄχραντος Δέσποινα συνεχίζει νὰ διακονῇ στὸ Ἔργο αὐτό, φέρουσα στὴν μητρικὴ Τῆς Ἀγκάλῃ τὴν Ἐκκλησία, τὸν Κόσμο, τὴν Κτίσι, στὴν προοπτικὴ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως ἐν τῇ ἀκτίστῳ Ἀγάπῃ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Ἀμήν!

† Ἁγία Γέννησις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ 2009

Ταπεινὸς εὐχέτης πρὸς τὸν ἐνανθρωπήσαντα Κύριό μας

Ὁ Ἐπίσκοπος

† Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανὸς

Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος

τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

---

1. Ἰωάν. ιζ´ 4.

2. Κολασ. α´ 13.

3. Α´ Ἰωάν. γ´ 14.

4. Ἐφεσ. α´ 7.

5. Πρβλ. Ἰωάν. ιζ´ 8.

6. Ρωμ. η´ 34· Ἐβρ. ζ´ 25, θ´ 24: «Ὅς καὶ ἔστιν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ, Ὅς καὶ ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν».

7. Πρβλ. Μάρκ. ιστ´ 17-18.

8. Χαιρετισμοὶ τῆς Θεοτόκου, Οἶκος Ι.

9. Ἰωάν. γ´ 16.

10. π. Ἀλεξάνδρου Σμέμαν, Ἡ Παναγία, σελ. 45, «Ἀκριτάς», 2003.

11. Πρβλ. π. Ἀλεξάνδρου Σμέμαν, αὐτόθι.

12. Ὄσιου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Γυμνάσματα Πνευματικά, σελ. 4576, Θεσσαλονίκη 1971.

13. Ἰωάν. στ´ 35.

14. Χαιρετισμοὶ τῆς Θεοτόκου, Οἶκος Λ.